

[Socialministeren]

lige pligt til at yde social bistand til enkelt-personer påhviler det af kommunalbestyrelsen nedsatte sociale udvalg, jævnfør bistandslovens § 9 og den sociale styrelseslovs (lov nr. 227 af 27. maj 1978 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender) § 6.

Tidligere skulle henvendelse, afhængig af den enkelte sags karakter, rettes til det sociale udvalg, børne- og ungdomsværnet, revalideringscenteret eller mødrehjælpsinstitutionen.

Mens lovgivningen nøje fastlægger det sociale udvalgs pligter, hvad angår bistandens indhold, gælder om de administrative rammer alene styrelseslovens § 9, der forudsætter eksistensen af en social- og sundhedsforvaltning i hver kommune. Herudover er det op til den enkelte kommune selv at tilrettelægge den sociale administration.

Denne ordning er i overensstemmelse med hævdunden forvaltningsskik. Men det kan nævnes, at den oprindelige ordlyd af styrelseslovens § 3, stk. 1, gav hjemmel til at fastsætte særlige regulativer for kommunernes sociale og sundhedsmæssige forvaltning, der skulle godkendes af amtsrådet. Bestemmelsen fik aldrig nogen praktisk betydning, og den blev ophævet ved lov nr. 224 af 12. juni 1975, bl. a. efter ønske fra det under indenrigsministeriet nedsatte kontaktudvalg vedrørende opgavefordeling og dobbeltadministration, hvori de kommunale organisationer er repræsenteret.

Mens socialministeriet altså kan fastslå, at der i enhver kommune findes en social- og sundhedsforvaltning, hvortil praktisk taget enhver henvendelse om social bistand skal rettes, råder ministeriet ikke over et samlet billede af, hvordan disse forvaltninger nærmere er opbygget.

Man går dog ud fra, at kommunerne, navnlig hvad angår berøringsfladen til klienterne, har tilrettelagt sagsgangen på en smidig og hensynsfuld måde, f. eks. således at klienterne ikke afkræves unødvendige oplysninger til journal og lignende, herunder oplysninger, der er afgivet ved tidligere henvendelse til forvaltningen.

Til *justitsministeren* (11/7 78) af:

Ebba Strange (SF):

»Hvor længe mener ministeren at et forhold mellem to mennesker skal have bestået, for at det kan karakteriseres som »stabilt«?«
(Spm. nr. 968).

Begrundelse.

I Aktuelt for 9. juli d.å. bringes et interview med justitsministeren. Af det fremgår, at en amerikansk kvinde, Helen Nash, som lever i et forhold med en dansk pige, ikke kan få opholdstilladelse. Forholdet har bestået siden marts 1977.

Til Aktuelt siger justitsministeren: »I denne sag må man erkende, at parforholdet kun har bestået i kortere tid.«

Besvarelse (25/7 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

Ved afgørelsen af, om der bør gives opholdstilladelse til en udlænding, som har et homoseksuelt forhold til en dansk statsborger, lægges der generelt vægt på den pågældende udlændings tilknytning her til landet. Der lægges i denne forbindelse særlig vægt på varigheden af parternes bekendtskab og samliv. Spørgsmålet om meddelelse af opholdstilladelse afgøres på grundlag af en samlet vurdering af disse forhold og de øvrige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, og der er ikke fastlagt nogen generelt gældende tidsperiode for bekendtskabets og samlivets varighed.

Til *justitsministeren* (11/7 78) af:

Ebba Strange (SF):

»I hvor mange tilfælde har ministeriet givet homoseksuelle udlændinge arbejds- og opholdstilladelse med den begrundelse, at de lever i et »stabilt forhold« med en dansk statsborger?«

(Spm. nr. 969).

Begrundelse.

I et interview i Aktuelt for 9. juli 1978 siger justitsministeren: »Jeg kan nævne, at jeg så sent som fredag – og ved andre lejligheder – har givet opholdstilladelse til udlændinge, som har haft et længerevarende homoseksuelt forhold til danskere.«

Besvarelse (25/7 78):